

het is niet het opstaan
het is het wakker worden
het moeten bewegen
het is niet het eten
het is de afwas
hij luistert
in zijn bed
met de ogen dicht
naar de burens
twee verdiepingen hoger
het is 8 uur 's ochtends
en zij is alweer nat
dat weet hij
want dat roept zij

ROBERT

NU

VERDOMME

NU

SNEL

IK BEN NAT

hij luistert naar het gestommel
van robert
en hij wacht op
de inmiddels zo vertrouwde tekst

LAAT MAAR

IK BEN ALWEER

DROOG

hij weet hoe
ze daar liggen

als twee in elkaar geschoven herdershonden
robert zijn kin
op haar schouder
denkend aan een kust
vol wind en water
desnoods alleen water
als het maar waait
het is niet het opstaan
het is het wakker worden
hij stapt uit bed
zijn broek nog aan
zoekt naar sokken die nog kunnen
ruikt aan zijn trui
pakt een toiletverfrisser
spuit de oksels in
trekt hem over zijn hoofd
en kamt daarna zijn haar
met zijn vingers
zoals zijn moeder
zijn haar kamde
vlak voordat hij naar school ging
kom jij eens terug
jongeman
kom eens hier
zo kun je niet naar school
en dan haar vingers
met nagels
door zijn haar
het doodstil staan

de ogen dicht
lijdzzaam vol overgave
het trekken
van moeders handen aan zijn jas
het verschikken van een kraag
en dan de zoen op zijn kruin
zo
nu
ben
je
weer
mooi
hij kijkt naar zijn broek
na een val
door
het raam van
café de reiger
dreigde heel even
de aanschaf van een nieuwe broek
daar lag hij
midden op straat
dronken man
met kapotte knie
een scheur
van dij tot kuit
hij kreunt
en weet wat dit betekent
hij
moet

een
nieuwe
broek kopen
hij moet
zelfstandig
een winkel binnenlopen
een broek uitkiezen
dan het gerommel
in een pashokje
de tegenzin
om er weer uit te komen
de loodzware zoektocht
in een nieuwe broek
dwars door
bennies spijkerbroekenparadijs
ook voor al uw kleine handwasjes
naar een passpiegel
het staan
het kijken
en dan de stem
van de verkoopster
hoe vindt u hem zelf
deze hel wordt
ternauwernood voorkomen
door kobie van ron
die zich na zijn val
schreeuwend uit de reiger maait
hem kordaat de broek van zijn benen trekt
40 minuten verdwijnt

en daarna terugkeert
met zijn
gerepareerde broek
een broek
die in een oogopslag
vernietigend helder
de verloren jeugd
oproept
zijn spijkerbroek
is door kobie
gerepareerd met
geinig borduurwerk
net
zo
als
vroeger
hij weet
alles nog
het vallen
het huilen
het bloed
het korstje
de tocht naar huis
de scheur vlak bij de knie
zijn moeder
de naaimachine
de volgende dag
hangt zijn broek
over de leuning van

zijn bureaustoel
je ziet er niets meer van
op de plaats van
het gat
zit nu
een
heel
grappig
autootje
op zijn broek
want hij is
tenslotte
een jongen
kobie
vervangend moeder voor een uurtje
heeft de scheur
in zijn broek
kunstig gecamoufleerd met
een geborduurde
rivier
die vanuit zijn
liezen
traag langs oneindig
bovenbeen
stroomt
kobie ging even met hem mee
kobie was droog
helaas
ze heeft

omdat ze er nu toch was
's ochtends een reiger aan de binnenkant van zijn
benen geborduurd
hij voelt aan
de snavel
sluit kort de ogen
en pakt zijn
jas

TOEN

DE JAS

Als ik met mijn vader en moeder sinterklaas vierde, keek ik een avond lang naar de pakjes midden in de kamer. Ik zocht niet naar het grootste maar naar het zachtste cadeau, naar zo'n pakje dat slap over de rand van de mand heen hing. Dat kon alleen maar een trui zijn.

Ik vreesde het uitpakken. Het acteren van geluk. Altijd net iets te enthousiast bezong ik de enorme voordelen van een trui. 'Jeetje, met echte kabels erin. Ongelofelijk. Het is ook een heel warme trui. Dat is lekker als het koud is. Tot nu toe had ik helemaal geen trui en dan mis je hem niet echt, maar nu ik hem zo in mijn handen heb, jongen jongen, ja, dan denk ik: ik ben gek geweest. Hoe heb ik het zo lang zonder trui uitgehouden? En ook precies mijn kleur, bruin. Ja, natuurlijk pas ik hem even aan.'

Mijn broer had iets gekregen met wielmpjes en een stuur.

De volgende dag naar school, dat was zwaar. Al drie kwart jaar zagen ze je in dezelfde twee grijze sweaters lopen, het was sinterklaas geweest en daar liep je opeens

over het schoolplein in een trui die nog steeds voelde alsof hij van een ander was.

Een nieuwe jas was nog erger. Daar moest je een paar jaar mee doen, tot je er uitgegroeid was. In een nieuwe broek kon je nog wel lopen alsof je hem al een paar maanden droeg, maar een jas herkenden je vriendjes op school al op honderden meters afstand als nieuw.

Op het schoolplein, halverwege de jaren zeventig, droegen steeds meer van mijn klasgenoten een Afghanistanjas. Een uit aan elkaar genaaide leren lappen bestaande jas met geitenhaar aan de randen. Op het leer waren bloemen getekend. Het leer zag eruit als de hoed die Peter Koelewijn op zijn hoofd had. Fijn licht leer, een beetje gekreukeld. Je zag de Afghaan die hem in elkaar had geknutseld zo zitten, met veertien kinderen om zich heen. Stoere jassen waren het. Je broek leek opeens modern. Als je lang haar had, viel het mooi over het leer. Ik wilde ook zo'n jas.

Thuis zong ik het bekende liedje. Iedereen had er een, behalve ik. Of mijn ouders dat dan wilden, dat alleen ik met een spijkerjasje aan liep. Ik werd uitgelachen. Het was een en al Afghanistan bij ons op het schoolplein..

Na wat overleg werd oom Johnnie, de broer van mijn vader, ingeschakeld. Die vertrouwde ik wel. Met hem had ik op zevenjarige leeftijd mijn eerste single gekocht, bij Glorie op de Ceintuurbaan. 'Hey Joe' van Jimi Hendrix. Ik had de plaat op de radio gehoord en zong hem steeds mee. Dat ontroerde mijn oom, vertelde hij mij later.

Ik schrok erg van het hoesje om de single. Jimi was mijn eerste neger. Je kunt slechtere treffen. Voor veel mensen was Donald Jones hun eerste neger. Die danste en sprak lollig Nederlands. Jimi was meer een neger voor gevorderden. Ik keek naar zijn afrokapsel en zijn negerhoofd. Ik voelde angst. Ik moest erg wennen aan het idee dat negers muziek maakten.

Oom Johnnie meldde zich een week later met mijn Afghanistanjas. In een cadeauverpakking. Net als op verjaardagen verzamelde iedereen in de kamer zich om mij heen. Ik scheurde en meteen voelde ik een bak lood in mijn buik zakken. Het was de verkeerde. Deze jas was van suède. Donkerbruin suède. De haren aan de buitenkant leken op die van een natte buffel.

Ik hield hem voor me. 'Precies je maat,' zei mijn moeder. Dit was de verkeerde jas. Ik moest morgen naar school in deze jas. Ik moest met een verkeerde jas morgen het schoolplein op wandelen. Ik wist nog niet hoe ik daarbij zou gaan lopen. Ik had nog een volle nacht om daar in mijn kamertje op te oefenen. Ik wilde zo graag een jas als alle anderen. Door die kutjas van oom Johnnie, met zijn negertic, was ik de rest van het jaar het zielige albino-aapje dat in Artis, genegeerd door de rest van de groep, deed alsof hij heel fijn met een takje zat te spelen.

'Alsof hij voor je gemaakt is. Draai je eens om,' hoorde ik mijn moeder zeggen. 'Mooi dik spul ook. Die kan wel wat hebben. Daar doe je lekker lang mee. Wat zeg je dan tegen oom Johnnie?' Ik zei dankjewel tegen oom Johnnie. Voor niks, klootzak, dacht ik erachteraan.